

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 104/26
15.4.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судије Данице Косовац, председника већа и судија Марине Бркић и Маријане Николић Милосављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Дејан Јакимов, адвокат из Београда, Хаци Рувимова 24, против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Слађана Вуковић, адвокат из Београда, Сарајевска 81, ради дуга, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Трећег основног суда у Београду П 1320/18 од 3.6.2022. године, у седници већа одржаној дана 15.4.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужиоца и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Трећег основног суда у Београду П 1320/18 од 3.6.2022. године.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 1320/18 од 3.6.2022. године, првим ставом изреке, одбијен је тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу исплати износ од 5.000 евра са каматом по стопи Европске централне банке почев од 15.9.2009. године до 25.12.2012. године, а од 25.12.2012. године до исплате по стопи Европске централне банке на главне операције увећане за 8 процентних поена. Другим ставом изреке, обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 112.075,00 динара.

Благовремено изјављеном жалбом тужилац је побијао првостепену пресуду из свих разлога прописаних чланом 360 став 1 Закона о парничном поступку (“Службени

гласник РС”, бр. 125/04...111/09), који се примењује на основу одредбе члана 506 став 1 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС” бр.72/11...10/23).

Тужени је доставио одговор на жалбу тужиоца и трошкове другостепеног поступка опредељено је тражио.

Испитујући правилност ожалбене пресуде, сагласно овлашћењима прописаним чланом 372 Закона о парничном поступку, Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба тужиоца неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка прописане чланом 361 став 2 тачке 1, 2, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку, на које другостепени суд у смислу члана 372 став 2 истог закона, пази по службеној дужности, а изрека првостепене пресуде је јасна и у њеном образложењу су дати потпуни разлози о битним чињеницама, који су сагласни са изведеним доказима, тако да се жалбом тужиоца неосновано указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 361 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је био власник угоститељског објекта “...” у ..., ... и купац пословног простора на тој адреси, где је обављана угоститељска делатност. Тужилац и тужени су постигли усмени договор да тужени уступи пословање овог угоститељског објекта тужиоцу, као и закупљени простор, на одређено време. За уступање угоститељског посла - ресторана са опремом и инвентаром парничне странке су уговориле да тужилац исплати туженом износ од 15.000 евра, и то 5.000 евра до 1.6.2009. године, који износ је тужилац исплатио и о чему су тужилац и тужени сачинили потписану признаницу истог дана, а преосталих 10.000 евра до 15.9.2009. године, када би тужени уступио ресторан тужиоцу. Преостали износ од 10.000 евра тужилац није исплатио туженом до 15.9.2009. године, као ни након тог дана, иако је тужени позивао тужиоца да измири своју обавезу или да одустане од посла и да му тужени врати дату капару у износу од 5.000 евра. У међувремену, решењем Министарства финансија, Пореске управе, Регионални центар Београд, Филијала Земун бр.47-00625/2009-0021-013 од 24.9.2009. године, пореском обвезнику “...” Угоститељска радња ББ,..., изречена је мера привремене забране обављања делатности у његовом малопродајном објекту “...”, у трајању од 15 дана, а која је извршена у периоду од 24.9.2009. године до 8.10.2009. године и престала је дана 9.10.2009. године.

Према признаници од 1.6.2009. године, коју су парничне странке потписале, тужени је од тужиоца примио износ од 5.000 евра тог дана као капару за откуп инвентара, опреме и фирме – угоститељског објекта “...”, ..., ..., а остатак износа од 10.000 евра, тужилац ће исплатити туженом 15.9.2009. године, када ће преузети кључеве простора.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је применом одредаба чланова 79 и 80 став 1 (очигледном омашком наведен члан 81) Закона о облигационим односима, тужбени захтев оценио неоснованим. Првостепени суд је најпре, разматрајући истакнути приговор недостатка пасивне легитимације, исти оценио неоснованим, имајући у виду да је довољно што је признаница потписана од

стране једног закупца локала, овде туженог, а околност што други закупца ВВ није потписала признаницу, није од значаја у конкретном спору, с обзиром да је предметна признаница закључена поводом уговора о продаји фирме, те да је овде тужени примио износ од 5.000 евра који је означен у признаници и чији повраћај представља предмет тужбеног захтева, па је неспорно да је тужени пасивно је легитимисан у овој парници. Како до 15.9.2009. године, а ни након тог дана, тужилац није извршио своју уговорну обавезу исплатом износа од 10.000 евра, одговоран је због неизвршења уговора, а како је тужени безуспешно тражио од тужиоца извршење уговора, то је задржао износ од 5.000 евра на име накнаде штете коју је претрпео због неизвршења уговора, односно задовољио се износом примљене капаре као адекватном накнадом претрпљене штете.

По оцени Апелационог суда у Београду, првостепени суд је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право, дајући за своју одлуку довољне и јасне разлоге, које у целости прихвата и овај суд, као другостепени.

Одредбом члана 80 став 1 Закона о облигационим односима, прописано је да ако је за неизвршење уговора одговорна страна која је дала капару, друга страна може по свом избору тражити извршење уговора, ако је то још могуће или тражити накнаду штете, а капару урачунати у накнаду или вратити или се задовољити примљеном капаром.

Супротно наводима жалбе тужиоца, правилан је закључак првостепеног суда да је између парничних странака закључен уговор. Уговор о продаји угоститељског посла (обављање угоститељске делатности у закупљеном локалу, опреме, бренда и сл.) представља уговор о продаји покретне имовине уз пренос права пословања. У конкретном случају, до закључења овог усменог уговора између парничних странака је дошло, након чега је истог дана (1.6.2009. године) дата капара од стране тужиоца, тако да није реч о њиховим међусобним преговорима који би водили закључењу уговора, него напротив, реч је о закљученом уговору који у овом случају није испуњен. Ово због тога што је неопходно имати у виду природу правног посла између парничних странака и тумачити њихов уговорни однос, на основу чега је првостепени суд правилно и потпуно утврдио чињенично стање, па је тако реч о усменом уговору о продаји угоститељског посла – покретне имовине уз пренос права пословања и тужилац је дао капару као средство обезбеђења да ће до извршења уговора и доћи, па пошто је уговор закључен извршена исплата јесте капара, што произлази из признанице од 1.6.2009. године, која је акцесорне природе и иначе не може постојати без уговора, али како постоји уговор, постоји и капара, те се у конкретном случају говори о постојању капаре као правног института. Према одредби члана 79 Закона о облигационим односима, једна уговорна страна, овде тужилац, је дао другој уговорној страни, овде туженом, износ од 5.000 евра, као знак да је уговор закључен (капара), па је уговор закључен онда када је капара дата. Како су парничне странке закључиле уговор који производи правно дејство, извршена исплата се сматра капаром која је акцесорне природе и не би ни могла постојати без уговора.

Капара спада у средства стварног обезбеђења облигација и иста је споредни акцесорни уговор у односу на самостални главни уговор, чијем обезбеђењу и служи, јер зависи од постојања, односно пуноважности основног уговора. Имајући у виду

наведено, уговору верна страна која је дала капару, има право избора који је она већ тужбом извршила и тражила чинидбу.

Неосновано се жалбом тужиоца истиче да је због привременог затварања објекта од стране Пореске управе одустао од усменог споразума, имајући у виду да је у току првостепеног поступка несумњиво утврђено да је ова мера привремене забране обављања делатности изречена решењем од 24.9.2009. године и трајала до 8.10.2009. године, а тужилац је имао обавезу да дана 15.9.2009. године изврши своју уговорну обавезу исплатом преосталог износа од 10.000 евра, што није учинио.

На основу изложеног, применом члана 375 у вези са чланом 373 став 1 тачка 2 и применом члана 387 тачка 2 Закона о парничном поступку, одлучено је као у првом ставу изреке ове пресуде.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка, донета применом одредаба члана 150 став 1 Закона о парничном поступку.

Како одговор на жалбу није обавезан, то не представља нужни трошак, па је применом одредбе члана 161 у вези са чланом 149 Закона о парничном поступку, захтев за накнаду другостепеног поступка, одбијен као неоснован, одлуком садржаном у другом ставу изреке.

Председник већа-судија

Даница Косовац, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић